

AZƏRBAYCAN

AZƏRBAYCAN RESPUBLİKASI MİLLİ MƏCLİSİNİN ORQANI

№ 45
(3964) ŞƏNƏBƏ, 26 FEVRAL 2005-ci il

Qəzetin əsası 1916-ci ildə qoyulmuşdur

www.azerbaijan.news.az

Qiyməti 1000 manat

News

Milli faciə bədi əsərlərdə də əksini tapır

◆ Xocalı soyqırımı tarixin səhifələrinə qanla, göz yaşları ilə yazılmış ağır dərdidir, heç vaxt sağalmayacaq yaradır. Həmin müsibətli gündən 13 il keçir. Lakin qara əlmlər, "qırmızı qəbirlər", amansız-

lıqla qətlə yetirilmiş insanların cəsədləri bir an olsun göz önündən çəkilmir. Ana-bacılara, qız-gəlinlərin harayları, fəryadları, ağı-nalələri o, müdhiş gecədə olduğu kimi yaddaşlarda yaşayır.

Dəhşətli faciənin şahidi olanlardan, neçə-neçə doğmalarını itirənlərdən biri də şair-jurnalist Ələmdar Quluzadədir. Onunla redaksiyamızda görüşdük. Ələmdar müəllim dedi:

- Faciənin qarşını almaq mümkün olardı. Əgər o dövrün rəhbərləri baş verən hadisələrdən vaxtında nəticə çıxarıb, tədbir görsəydilər, bu müsibətlər də başımıza gəlməzdi. Ərazi-dəki insanlar bəsbütün unudulmuşdular. Haray-həşirlərini ancaq özləri eşidirdilər. Yollar bağlanmışdı.

Ərzaq, silah yox idi. Fevralın 25-nə kimi Azərbaycanın rəhbərlərinə yüzlərlə xəbərdarlıq, kömək üçün teleqramlar göndərilmişdi. Amma... Ermənilər bir gecənin içində 6 min nəfərdən artıq yerli sakini pərpənpərpən saldılar. 1275 nəfəri əsir götürdülər, 613 nəfəri amansızlıqla qətlə yetirdilər. Onlardan biri də mənim 88 yaşlı atam Allahverdi ki-şi olub.

13 ildir ki, dincliyim, rahatlığım eərə çəkilib. Hara baxıram ermənilərin törətdikləri faciə, soyqırım məş-

hur rəssam Krilovun "Pompeyin son gecəsi" tablosu kimi, gözələrim önündə canlanır. Doğrudur, son günlər milli faciəmizə dünyanın tərəqqisevər insanların şərik çıxır, ermənilərin planlı şəkildə tətbiq etdikləri genosid siyasətini əsrin soyqırımı kimi qəbul edirlər. Ancaq bu da azdır. Başımıza gələn müsibəti hər an xatırlamalıyıq. Mənim də gücüm yalnız qələmə, ürəyimim göynətilərini yazmağa çatır. "Şəhid şəhər" poemam da elə bu nisgildən yaranmışdır:

Baxtımın taxtında bahar rəngi yox,
Gördüyüm, yazdığım qış xəyalımdır.
Başıma bağlanan söz çaləngi yox,
Ağrıyan başımda yaş dəsmalımdır.

Xoflular xilqəti tərkinə almır,
Qıratın yalında həmlələr süzür.
Gül var, Xocalıdan sonra açılmır,
Əl var, Xocalının qanında üzür.

Ləngidi, gecikdi sonuncu sabah,
Günəş millənmədi bəyaz göylərə.
Hər şey sonuncudur bu gecə, Allah!
Qapımız örtülür sonuncu kərə.

Dünya məhvərindən dönür az qala,
Dünya qisasını atamdan alır.
Evin sahibi də çıxır son yola,
Sonuncu şamımız yanılı qalır.

Torpağın üstündə qırılan, qıran,
Nə torpaq apardı, nə torpaq yedi.
Atamı evindən çəkib aparan
Dünyanın sonuna gedən yol idi.

Gözdağı boylanır bu yurddan bizə,
Kəsilir qaməti, qırılır qolu.
Sonuncu iz düşür həyatimizə,
Doqqaz açıq qalır, ev-eşik dolu.

Qocanın köksündə yarpaqdır ürək,
Göylər başımıza od ələyəndə.
Oğul bu Vətənin nəyinə gərək,
Ata, ata yurdundan tərək ələyəndə?!

Bəxtin yeyini var, ömrün gedışı,
Hamısı sehirdi, hamısı sirdi.
Cöyüdən ümidini kəsməyən kişi,
Göylərə üz tutub nəzir deyirdi...

Son sözü nə olub sonuncu anda,
Bilmirəm, bu qüssə məni daş edib.
Güllələr köksünü nişan alanda,
Sonuncu sözünü göylər eşidib.

88 ili halal yaşadı,
Halal zəhmət idi imanı, dini,
Allahverdi idi atamın adı,
Bəlkə, Allah aldı öz verdiyini?!

Qurumu tökülür əsəbin, hirsin,
Xəlbirdən umuruq neçə xəbəri.
Allaha, Tanrıya ağır getməsin,
Qibləm Xocalıdır o vaxtdan bəri...